

Κ' ἡ ἀρραβῶνα, πόρριξε, κομπὶ καὶ δαχτυρίδι,
 'ς τὸ δαχτυρίδι νὰ πατῇ καὶ 'ς τὸ κομπὶ νὰ παίζῃ
 "Ηπ. Συνών. βέρεα. 2) 'Ο κρίκος, ὁ δακτύλιος τῆς ἀγκύρας
 Ναύστ. β) Στρόφιον ἐκ ξύλου, συνήθως λύγου, χρησιμοποιού-
 μενον διὰ τὰ ἀναδρομικὰ ἱστία τῶν πλοίων Λ. Παλάσκ.,
 Λεξ. ναυτ. ὅρ. γ) 'Ο σιδηροῦς δακτύλιος, ὁ συγκρατῶν τοὺς
 δύο βραχίονας τῶν ξυγκλῶν τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Πελοπν.
 (Περιθώρ.) δ) 'Ο μετάλλινος ἢ ξύλινος δακτύλιος, ὁ καλύ-
 πτων τὸν ἄξονα μηχανῆς, διὰ νὰ προστατεύῃ αὐτὸν ἐκ τῆς
 τριβῆς Εὐβ. (Ψαχν.) κ.ά. ε) Σιδηροῦς δακτύλιος χρησιμεύων
 κατὰ τὴν ἐνωσιν σωλήνων διὰ τὴν σύνδεσιν Ναύστ. Συνών.
 μοῦφα. στ) 'Εκάστη ἐκ τῶν πετρῶν, αἱ ὁποῖαι κτίζονται
 εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κρεμαστῆς τοῦ ὑδρομύλου καὶ λελαξευ-
 μέναι εἰς τὸ κέντρον κυκλικῶς σχηματίζουν σωληνοειδῆ αὐ-
 λακκα, διὰ τοῦ ὁποῖου διέρχεται τὸ θέτον εἰς κίνησιν τὸν μύλον
 ὕδωρ 'Ικαρ. ζ) Εἶδος κόμβου Α. Σακελλαρ., 'Εγχειρ. 'Αρμεν.,
 83. η) Σιδηροῦς δακτύλιος χρησιμοποιούμενος εἰς τὴν ὑα-
 λουργίαν Σὺρ. 3) 'Η παιδιὰ δαχτυλιδάκι 2, τὸ ὅπ. βλ.,
 Στερελλ. (Σιβίστ.) β) Παιδιά, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται
 καθήμενοι πέριξ τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει σωρὸς
 ἀλεύρου καὶ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ δακτύλιος, ἀφαιροῦν διὰ
 ξυλαρίου, ἕκαστος μὲ τὴν σειρὰν του, μέρος τοῦ ἀλεύρου
 προσπαθοῦντες νὰ ἀποφύγουν τὴν κατάρριψιν τοῦ δακτυλίου.
 'Ο καταρρίπτων αὐτὸν ὑποχρεοῦται νὰ συλλάβῃ τοῦτον διὰ
 τῶν ὀδόντων, ἐπιχειρῶν δὲ τοῦτο ἀλευροῦται εἰς τὸ πρόσω-
 πον προκαλῶν οὕτω τὴν θυμηδίαν τῶν συμπαικτῶν του Τῆλ.
 γ) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν συμπαικτῶν ὑπο-
 χρεοῦται νὰ συλλάβῃ διὰ τῶν ὀδόντων δακτύλιον ἢ ἄλλο
 ἀντικείμενον βυθιζόμενον ἐντὸς λεκάνης πλήρους ὕδατος
 "Ηπ.

δαχτυλίδισμα τό, Κέρκ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δαχτυλιδίζω

'Ο ἀρραβῶν, ἡ μνηστεία. Συνών. ἀρραβωνάδια,
 ἀρραβῶνας 3, ἀρραβωνιά 1, ἀρραβωνία-
 ση (βλ. εἰς λ. ἀρραβωνίασι), ἀρραβωνίασμα,
 σύβασμα, χαρίτωμα.

δαχτυλιδίτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) δαχτυλιδίκα Πόντ.
 ("Οφ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δαχτυλίδι, διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
 -ίτσα.

Δαχτυλιδάκι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

δαχτυλιδόβουλλα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τῶν οὐσ. δαχτυλίδι καὶ βούλλα.

'Η διὰ πυρακτωμένου σιδηροῦ κρίκου σχηματιζομένη
 ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῶν αἰγοπροβάτων σφραγίς, σχήματος δα-
 κτυλίου.

δαχτυλιδόβουλλος ἐπίθ. ἀμαρτ. Θηλ. δαχτυλιδό-
 βουλλη Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δαχτυλιδόβουλλα.

'Επὶ αἰγοπροβάτων, ὁ φέρων ἐπὶ τῆς παρειᾶς δαχτυ-
 λιδόβουλλα, τὸ ὅπ. βλ.

δαχτυλιδοδίνω ἀμαρτ. ἀχτυλοῖν-νω Κάρπ. 'αχτυλο-
 ῶν-νω Κάρπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δαχτυλίδι καὶ τοῦ ρ. δίνω, παρὰ τὸ
 ὅπ. καὶ τύπ. δώνω.

Λίδω δακτύλιον ἀρραβῶνα, ἀρραβωνίζομαι: 'Ασμ.

"Ηπιασε κ-καὶ τὸ χέριμ-μον κ' ἐγλυκοφίλησέ-το
 κ' ἑαχτυλιοώκαμε κ-κ' ἑαχτυλιοπήρα.

δαχτυλιδοπαίρνω ἀμαρτ. 'αχτυλοπαίρνω Κάρπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δαχτυλίδι καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

Λαμβάνω δακτύλιον ἀρραβῶνα: 'Ασμ.

"Ηπιασε κ-καὶ τὸ χέριμ-μον κ' ἐγλυκοφίλησέ-το
 κ' ἑαχτυλιοώκαμε κ-κ' ἑαχτυλιοπήρα.

Συνών. δαχτυλιδώνομαι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δαχτυ-
 λιδώνω.

δαχτυλιδόπετρα ἡ, κοιν. δαχτυλιόπετρα Κῶς Λέρ.
 Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. κ.ά. βαχτυλιόπετρα Κάρπ. Κάσ. δαχτυ-
 λιδόπετρα Τένεδ. δαχτυλιδόπιτρα Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.)
 δαχτυλιδόπιτρα Θάσ.

'Εκ τῶν οὐσ. δαχτυλίδι καὶ πέτρα. Πβ. τὴν εἰς
 Σομ. λ. δακτυλιδόπετρα.

1) Δακτυλιόλιθος κοιν.: Τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς χάρισε, ἔχει
 διαμαντένια δαχτυλιδόπετρα. Δαχτυλιδόπετρα σκαλιστή-
 ἀσκάλιστη κοιν. 'Ετῆς ποὺ 'σκαβτξε 'ς τὸ χωράφι, ἠύρε
 μ-μιάδ-δαχτυλιόπετραν ἀνδία (=ἀρχαία) Κῶς. "Εκαμε δα-
 χτυλιδία κ' ἔβαλὲν δῶς δαχτυλιόπετρες Νίσυρ. || 'Ασμ.

Μαργαριτὰρι στροντζυλὸν εἶναι ν-δὸ πρόσωπό σ-σου
 τσαὶ δτξγὸ δαχτυλιδόπετρες οἱ κόρες τῷ μ-ματιῷ σ-σου
 Ρόδ. Τῆλ.

Σύρμα 'ναι, διαολόπιστη, οἱ τρίχες τῷ μ-μαλ-λιῷ σ-σου,
 χρουσές βαχτυλιόπετρες οἱ κόρες τῷ μ-μαδιῷ σ-σου
 Κάρπ.

"Ασπρη λαβάδα τῷφ Φωτῷ, βίτσα τῶν ἀρχοδάδω,
 χρυσῇ δαχτυλιδόπετρα τῷ νιῷ πρματεντάδω
 Κρήτ. β) 'Ο πολύτιμος λίθος Θάσ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ.
 (Σφακ.) —Λεξ. Αἰν.: Φρ. Μουρέ, δαχτυλιδόπιτρα ἀπού 'ν'
 κι αὐτός! (ἐπὶ εὐφυῶν καὶ ἐπιτηδείων) Θάσ. Συνών. φρ.
 Εἶναι μιὰ ἀντίκα! εἶναι μιὰ μάγκα!

δαχτυλιδόποδης ἐπίθ. Κρήτ.

'Εκ τῶν οὐσ. δαχτυλίδι καὶ πόδι.

'Επὶ αἰγοπροβάτων, ὁ ἔχων κατὰ τὸ τρίχωμα ζώνην λευ-
 κὴν περὶ τὴν κνήμην, ἐν εἴδει δακτυλίου.

δαχτυλιδόπουλο τό, ἀμαρτ. δαχτυλιδόπ'λον Πόντ.
 δαχτυλιδόπον Πόντ. ("Οφ. Τραπ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. δαχτυλιδόπουλον.

Δαχτυλιδάκι 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαχτυλιδόστομα τό, ἀμαρτ. δαχτυλιδόστομο Θράκ.

'Εκ τῶν οὐσ. δαχτυλίδι καὶ στόμα.

Τὸ στρογγύλον ὡς δακτυλίδιον, τὸ ὠραῖον στόμα: 'Ασμ.
 Φέρε τ' ἀχέλι σου κοντὰ καὶ γλυκοφίλησέ με
 κι ἀπ' τὸ δαχτυλιδόστομό σ' δυὸ λόγια μίλησέ με.

δαχτυλιδόστομος ἐπίθ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δαχτυλιδόστομα.

'Ο ἔχων μικρὸν στόμα καὶ στρογγύλον ὡς δακτυλίδιον,
 κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, ἐνθ' ἄν.: 'Ασμ.

Καλὴ σου νύχτα, μάτια μου, καλὴ σου αὐγή, ψυχὴ μου,
 καλὰ σου ξημερώματα, δαχτυλιδόστομή μου!

Ζάκ.

Δὲν ἔχω ἰδοῦν τὰ μάτια μου τέτεια μαυροματοῦσα,
 τέτεια δαχτυλιδόστομη καὶ γαιτανοφρυδοῦσα

Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

